

Věc C-445/19

**Shrnutí žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce podle čl. 98 odst. 1
jednacího řádu Soudního dvora****Datum doručení:**

6. června 2019

Předkládající soud:

Østre Landsret (Dánsko)

Datum předkládacího usnesení:

29. května 2019

Žalobkyně:

Viasat Broadcasting UK Ltd

Žalovaní:

TV 2/Danmark A/S

Dánské království

Předmět sporu v původním řízení

Společnost Viasat Broadcasting UK Ltd (dále jen „Viasat“) navrhuje, aby bylo společnosti TV 2 Danmark A/S (dále jen „TV 2“) uloženo zaplatit tzv. „úroky za dobu trvání protiprávního stavu“ v celkové výši 1 746 300 000 DKK v souvislosti se státní podporou, kterou společnost TV 2 obdržela v období od roku 1995 do roku 2003 a která byla následně schválena jako vyrovnávací platba za závazek veřejné služby podle čl. 106 odst. 2 SFEU. Společnost TV 2 a dánský stát navrhují zamítnutí žaloby, přičemž předložily řadu námitek proti existenci i výši tvrzeného nároku na úroky za dobu trvání protiprávního stavu.

Předmět a právní základ žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná na základě čl. 267 druhého pododstavce SFEU týkající se obsahu a rozsahu povinnosti členských států nařídít příjemci podpory zaplatit tzv. „úroky za dobu trvání protiprávního stavu“, jak jsou mimo jiné popsány v rozsudcích ze dne 12. února 2008 ve věci CELF, C-199/06,

ECLI:EU:C:2008:79, a ze dne 18. prosince 2008 ve věci Wienstrom, C-384/07, ECLI:EU:C:2008:747.

Předběžné otázky

1. Platí povinnost vnitrostátního soudu nařídit příjemci podpory zaplatit úroky za dobu trvání protiprávního stavu – viz rozsudek ve věci CELF – rovněž v takové situaci, jaká nastala v projednávané věci, kdy protiprávní státní podpora představovala vyrovnávací platbu za závazek veřejné služby, která byla následně shledána slučitelnou s vnitřním trhem podle čl. 106 odst. 2 SFEU a kdy k jejímu schválení došlo na základě posouzení celkové finanční situace celého podniku pověřeného veřejnou službou, včetně jeho kapitalizace?
2. Platí povinnost vnitrostátního soudu nařídit příjemci podpory zaplatit úroky za dobu trvání protiprávního stavu – viz rozsudek ve věci CELF – rovněž ve vztahu k částkám, které jsou za takových okolností, jaké nastaly v projednávané věci, převedeny z příjemce podpory na přidružené podniky na základě veřejnoprávní povinnosti, ale které jsou konečným rozhodnutím Komise kvalifikovány jako částky představující výhodu pro příjemce podpory ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU?
3. Platí povinnost vnitrostátního soudu nařídit příjemci podpory zaplatit úroky za dobu trvání protiprávního stavu – viz rozsudek ve věci CELF – rovněž ve vztahu ke státní podpoře, kterou příjemce podpory za takových okolností, jaké nastaly v projednávané věci, obdržel od podniku kontrolovaného veřejnoprávním subjektem, pokud prostředky, které má tento podnik k dispozici, pocházejí částečně z prodeje služeb příjemce podpory?

Citovaná ustanovení unijního práva

Články 102, 106, 107 a 108 SFEU

Oznámení Komise o prosazování právní úpravy státní podpory vnitrostátními soudy (2009/C 85/01) (dále jen „oznámení o spolupráci“)

Oznámení Komise: Cesta k účinnému provádění rozhodnutí Komise, jimiž se členským státům nařizuje zajistit navrácení protiprávní a neslučitelné podpory (2007/C 272/04) (dále jen „oznámení o navrácení“)

Citovaná rozhodnutí Komise

Rozhodnutí Komise 2006/217/ES ze dne 19. května 2004 o opatřeních učiněných Dánskem ve prospěch TV2/Danmark, NN 22/2002 (dále jen „rozhodnutí z roku 2004“)

Rozhodnutí Komise C (2004) 3632 final ze dne 6. října 2004 ve věci státních podpor č. N 313/2004 o rekapitalizaci TV2/Danmark A/S (dále jen „rozhodnutí o rekapitalizaci“).

Rozhodnutí Komise C (2008) 4224 final ze dne 4. srpna 2008 ve věci N 287/08 (dále jen „rozhodnutí o podpoře na záchranu“)

Rozhodnutí Komise 2011/839/EU ze dne 20. dubna 2011 o opatřeních učiněných Dánskem (C 2/03) ve prospěch TV2/Danmark („rozhodnutí z roku 2011“)

Rozhodnutí Komise 2012/109/EU ze dne 20. dubna 2011 o státní podpoře č. C 19/09 (ex N 64/09), kterou Dánsko hodlá poskytnout na restrukturalizaci společnosti TV2 Danmark A/S (dále jen „rozhodnutí o restrukturalizaci“)

Citovaná judikatura Soudního dvora EU

Altmark, C-280/00, ECLI:EU:C:2003:415

CELF, C-199/06, ECLI:EU:C:2008:79

Wienstrom, C-384/07, ECLI:EU:C:2008:747

TV 2/Danmark v. Komise, C-649/15 P, ECLI:EU:C:2017:835

Komise v. TV 2/Danmark, C-656/15 P, ECLI:EU:C:2017:836

Viasat Broadcasting UK v. TV 2/Danmark, C-657/15 P, ECLI:EU:C:2017:837

Viasat Broadcasting UK v. Komise, C-660/15 P, ECLI:EU:C:2017:178

TV 2/DANMARK A/S a další v. Komise, T-309/04, T-317/04, T-329/04 a T-336/04, ECLI:EU:T:2008:457

TV 2/Danmark v. Komise, T-674/11, ECLI:EU:T:2015:684

Viasat Broadcasting UK v. Komise, T-125/12, ECLI:EU:T:2015:687

Eesti Pagar, C-349/17, ECLI:EU:C:2019:172

Residex Capital IV CV, C-275/10, ECLI:EU:C:2011:814

Siemens v. Komise, T-459/93, ECLI:EU:T:1995:100

Citované vnitrostátní právní předpisy

Lov om radio-og fjernsyns virksomhed (dále jen „zákon o rozhlasovém a televizním vysílání“), zejména § 24, 29, 30 a 33

Stručné shrnutí skutkových okolností a postupu v původním řízení

- 1 Žalobkyní v původním řízení je komerční televizní vysílací společnost Viasat. Žalovanými jsou dánský stát (zastoupený Ministerstvem kultury) a státem vlastněná veřejnoprávní televizní společnost TV 2. Společnost TV 2 byla založena v roce 1986 jako samostatná instituce podléhající státní kontrole podle příslušných pravidel stanovených zákonem o rozhlasovém a televizním vysílání. Od okamžiku svého založení se na společnost TV 2 vztahují závazky veřejné služby. Společnosti Viasat a TV 2 jsou konkurenty na dánském trhu pro celostátní vysílání televizních kanálů.

Systém financování společnosti TV 2 v období let 1995 až 2004

- 2 Právní základ finančních opatření přijatých ve prospěch společnosti TV 2 v Dánsku v letech, která jsou pro projednávanou věc rozhodná, byl zakotven v různých zněních zákona o rozhlasovém a televizním vysílání – viz jejich popis v rozhodnutí z roku 2011.
- 3 Vznik a počáteční provoz společnosti TV 2 byly financovány prostřednictvím úvěru na rozběh ve výši 510,8 milionu DKK, která byla poskytnuta bez kapitálového vkladu. Společnost TV 2, která byla od okamžiku svého založení kapitálově slabá, financovala pokračující provoz prostřednictvím prostředků z koncesionářských poplatků a příjmů z prodeje televizní reklamy, přičemž tyto prodeje zabezpečovala až do roku 1997 nezávislá, státem vlastněná společnost TV 2 Reklame A/S. Další finanční prostředky byly získávány z příjmů z prodeje programů a jiných služeb. V období let 1995 až 1996 bylo financování společnosti TV 2 upraveno následovně: podíl na koncesionářských poplatcích připadající na společnost TV 2 plynul do zvláštního státního fondu zvaného fond TV 2. Zisky generované společností TV 2 Reklame A/S z výše uvedeného prodeje reklamy touto společností na TV 2 rovněž plynuly do uvedeného fondu. Podle § 30 zákona o rozhlasovém a televizním vysílání byly „veškeré činnosti společnosti TV 2“ (tj. její činnosti na celostátní i na regionální úrovni – další podrobnosti viz níže) financovány „částkami převedenými z fondu TV 2 v souladu s rámcovými rozpočty vypracovanými ministerstvem kultury“. Podle přípravných dokumentů týkajících se těchto právních předpisů bylo důvodem pro zavedení tohoto systému převádění příjmů z reklamy společnosti TV 2 přes společnost TV 2 Reklame A/S a fond TV 2 politické přání chránit redakční nezávislost TV 2. Podrobná ustanovení upravující činnosti společnosti TV 2 jsou obsažena v § 29, 30 a 33 zákona o rozhlasovém a televizním vysílání (v tehdy účinném znění).
- 4 Účastníci původního řízení se neshodnou na tom, zda bylo možné používat zisky společnosti TV 2 Reklame A/S výhradně k financování finančních potřeb společnosti TV 2 a zda měla společnost TV 2 na dotčený příjem oprávněný nárok. Předkládající soud [Østre Landsret (odvolací soud pro východní oblast, Dánsko)] v tomto ohledu uvádí, že normy zákona o rozhlasovém a televizním vysílání, které byly v té době účinné, výslovně stanovily, že ministr kultury může přijímat

rozhodnutí zakazující převádět podíly na zisku společnosti TV 2 Reklame A/S do fondu TV 2. Obdobně podle přípravných dokumentů týkajících se těchto právních předpisů platilo, že ministr kultury může „rozhodovat tom, jak velký podíl na zisku z reklamních činností má být do fondu TV 2 převeden“. Daná situace tak zahrnovala financování prostřednictvím rozpočtových rámců, nikoli prostřednictvím právního nároku na příjmy z reklamy.

- 5 V praxi však byly v letech 1995 i 1996 do fondu TV 2 převáděny veškeré zisky ze společnosti TV 2 Reklame A/S. Navíc právě v těchto dvou letech byla celková částka sestávající jak z prostředků z koncesionářských poplatků, tak z výnosů z reklamy převáděna z fondu TV 2 do společnosti TV 2, byť tyto převody nezahrnovaly všechny příjmy z reklamy, které byly převedeny ze společnosti TV 2 Reklame A/S do fondu TV 2.
- 6 Společnost TV 2 Reklame A/S a fond TV 2 byly zrušeny dne 1. ledna 1997. Společnost TV 2 následně převzala prodej reklamního času této společnosti, a stala se tak přímým příjemcem příjmů z reklamy. Od tohoto okamžiku společnost TV 2 rovněž přijímala prostředky z koncesionářských poplatků přímo od druhé dánské veřejnoprávní televizní stanice DR (která zajišťovala výběr těchto poplatků). Když došlo ke zrušení fondu TV 2, byla aktiva tohoto fondu převedena na společnost TV 2.
- 7 Navíc obdržela společnost TV 2 v období od roku 1995 do roku 2002 od státu řadu výhod, které se týkaly i) osvobození od daně z příjmu právnických osob; ii) osvobození od splácení úroků i splácení jistiny vztahující se k úvěru na rozběh společnosti; iii) státní záruky za provozní úvěr do konce roku 1996, a iv) placení neobvykle nízkého poplatku za vysílací frekvenci. Všechny tyto výhody byly kvalifikovány jako existující státní podpora.
- 8 Společnost TV 2 přestala být příjemcem koncesionářských poplatků dne 1. července 2004, kdy byla tato samostatná instituce přeměněna na stávající akciovou společnost TV 2/DANMARK A/S. Společnost TV 2 nemohla vybírat předplatné a neměla přístup k financování prostřednictvím externího úvěru. Od samého počátku se společnost TV 2 potýkala s finančními potížemi, které byly v podstatě způsobeny její podkapitalizací. Dánský stát rozhodl, že společnost TV 2 by si měla vytvořit potřebný vlastní kapitál z průběžných zisků. V období let 1995 až 2002 se společnost TV 2 dostala ze situace záporného vlastního kapitálu ve výši 97,8 milionu DKK až na úroveň kladného vlastního kapitálu ve výši 550,5 milionu DKK. Na konci roku 2005 vlastní kapitál společnosti TV 2 činil 652 milionů DKK.

Závazky veřejné služby společnosti TV 2 a její vztah k regionálním stanicím TV 2

- 9 V době svého založení měla společnost TV 2 pouze jeden celostátní podnik. Následně byla zřízena řada „regionálních podniků“ (dále jen „regionální stanice“). V dotčeném období se tedy podnik TV 2 skládal z devíti nezávislých veřejných

podniků, a sice jednoho celostátního a osmi regionálních podniků, z nichž každý měl vlastní nezávislou regionální radu, představenstvo, programovou radu, výkonnou radu a rozpočet a odpovědnost za programové schéma.

- 10 V období let 1995 až 2004 měla společnost TV 2 podle zákona o rozhlasovém a televizním vysílání povinnost vytvářet a vysílat celostátní a regionální televizní programy. Celostátní podnik a jednotlivé regionální stanice měly vysílat své programy na stejné vysílací síti, neboť mezi sebou sdílely vysílací časy. Společnosti TV 2 plynuly výnosy z reklamy generované v souvislosti s vysíláním regionálních relací. Regionální stanice neměly až do roku 2003 vlastní vysílací licence ani vlastní smlouvy na poskytování veřejné služby se státem. Regionální stanice neměly ani vlastní stanovy a nebyly povinny předkládat zprávy o poskytování veřejné služby ministrovi, na rozdíl od společnosti TV 2, která byla povinna předkládat účty veřejné služby, z nichž vyplývalo, jak byl celkový závazek veřejné služby plněn. I to se v roce 2003 změnilo.
- 11 Jak je uvedeno výše, do roku 1997 předával fond TV 2 prostředky z koncesionářských poplatků společnosti TV 2. Jak již bylo rovněž uvedeno, fond TV 2 byl zrušen v roce 1997. Poté byly veškeré činnosti společnosti TV 2 financovány prostřednictvím podílu na prostředcích z koncesionářských poplatků připadajících na společnost TV 2, prostřednictvím příjmů z reklamy vysílané v TV 2 a prostřednictvím příjmů z prodeje programů a jiných služeb, jakož i z grantů a tak dále (viz výše). Dále byla společnost TV 2 vázána veřejnoprávní povinností poskytovat regionálním stanicím roční minimální částku. Ústřední vedení společnosti TV 2 stanovilo každý rok „rozpočet pro celostátní podnik, včetně vyčlenění prostředků pro každý jednotlivý regionální podnik společnosti TV 2“ – viz § 24 odst. 1 zákona o rozhlasovém a televizním vysílání. Přidělené prostředky měly být brány z celkových příjmů společnosti TV 2, a nebylo proto požadováno, aby tato částka pocházela přímo z prostředků z koncesionářských poplatků, jichž byla společnost TV 2 příjemcem. V období let 1997 až 2002 vyčlenila společnost regionálním stanicím TV 2 částku v celkové výši přibližně 2 miliardy DKK.
- 12 Předkládající soud nepovažuje za případné definovat toto vyčlenění prostředků regionálním stanicím jako „[...] odměnu“ vyplácenou regionálním stanicím za vysílání programů v regionálních oknech, jak to učinil Tribunál v bodě 171 rozsudku ve věci T-674/11. Skutečnost byla taková, že v období let 1997 až 2002 byl společnosti TV 2 přidělen ten podíl na prostředcích z koncesionářských poplatků, který do té doby dostávaly regionální stanice z fondu TV 2, přičemž úloha vyčleňování prostředků regionálním stanicím následně připadla společnosti TV 2, neboť společnost TV 2 měla regionálním stanicím přidělovat částku, která podle přípravných prací týkajících se dané legislativní změny měla odpovídat přinejmenším částce, kterou regionální stanice do té doby dostávaly formou převodu z fondu TV 2 (275 milionů DKK v roce 1996).
- 13 Když se celostátní podnik TV 2 s účinností od 1. července 2004 přeměnil na akciovou společnost, povinnost společnosti TV 2 vyčleňovat každoročně

regionálním stanicím peněžní prostředky zanikla. Současně došlo ke změně v přidělování prostředků společnosti TV 2, když byla zohledněna skutečnost, že touto povinností již nadále není společnost TV 2 zatížena. V roce 2003 tak byla na společnost TV 2 převedena částka 151,1 milionu DKK získaná na koncesionářských poplatcích, ve srovnání s celkovou částkou 556,2 milionu DKK z prostředků z koncesionářských poplatků převedených na společnost TV 2 v roce 2002. Místo toho dostávají regionální stanice od roku 2004 podíl na prostředcích z koncesionářských poplatků přímo od druhé dánské veřejnoprávní stanice DR.

Unijní věci týkající se systému financování společnosti TV 2 v období let 1995 až 2002

- 14 Ve svém rozhodnutí z roku 2004 dospěla Komise k závěru, že podpora poskytnutá společnosti TV 2 ve formě prostředků z koncesionářských poplatků a jiných opatření v letech 1995 až 2002 představovala státní podporu podléhající oznamovací povinnosti poskytnutou společnosti TV 2, přičemž rovněž konstatovala, že tato opatření jsou slučitelná se společným trhem podle čl. 86 odst. 2 ES, s výjimkou částky ve výši 628,2 milionu DKK, kterou Komise označila za nadbytečné kompenzování, které proto musí společnost TV 2 navrátit. Proti rozhodnutí Komise podaly společnost TV 2 a dánské orgány, jakož i společnosti Viasat a Discovery Networks Danmark (dříve SBS Broadcasting SA/TvDanmark) žaloby k Tribunálu.
- 15 V souladu s uvedeným rozhodnutím splatila společnost TV 2 dne 29. listopadu 2004 uvedenou částku ve výši 628,2 milionu DKK včetně úroků a dále zaplatila odpovídající částku za rok 2003, o jejíž navrácení dánské orgány usilovaly z vlastní iniciativy (tato částka byla vypočtena stejným způsobem, jaký byl použit v rozhodnutí z roku 2004), včetně úroků, přičemž celková částka tak činila 1 073 miliony DKK.
- 16 Vzhledem k tomu, že splacení této částky by zapříčinilo úpadek společnosti TV 2, Komise rozhodnutím o rekapitalizaci povolila dánské vládě rekapitalizaci společnosti TV 2 zvýšením jejího základního kapitálu o částku ve výši přibližně 440 milionů DKK a přeměnou státního úvěru ve výši přibližně 394 milionů DKK na vlastní kapitál. Rozhodnutí z roku 2004 bylo zrušeno rozsudkem Tribunálu ze dne 22. října 2008 ve spojených věcech TV 2/Danmark a další v. Komise, T-309/04, T-317/04, T-329/04 a T-336/04. Nové rozhodnutí Komise ve věci bylo vydáno dne 20. dubna 2011 (rozhodnutí z roku 2011). V rozhodnutí z roku 2011 dospěla Komise k závěru, že v období let 1995 až 2002 představoval systém financování společnosti TV 2 státní podporu podléhající oznamovací povinnosti a poskytnutou společnosti TV 2. V této souvislosti byly mimo jiné i prostředky z koncesionářských poplatků převedené společností TV 2 na regionální stanice v období let 1997 až 2002 (přibližně 2 miliardy DKK) a příjmy z reklamy společnosti TV 2 z let 1995 a 1996 převedené na společnost TV 2 ze společnosti TV 2 Reklame A/S prostřednictvím fondu TV 2 (přibližně 1,5 miliardy DKK) kvalifikovány jako podpory podle čl. 107 odst. 1 SFEU. V této souvislosti Komise

konstatovala, že veškeré příjmy převedené na společnost TV 2 z fondu TV 2 od roku 1995 do roku 1997 představovaly státní podporu poskytnutou společnosti TV 2. Současně však Komise schválila celkovou částku podpory poskytnutou společnosti TV 2 jako slučitelnou vyrovnávací platbu za závazek veřejné služby podle čl. 106 odst. 2 SFEU. Proti rozhodnutí z roku 2011 byly u Tribunálu společnostmi TV 2 a Viasat podány žaloby (T-674/11 a T-125/12), přičemž uvedené rozhodnutí bylo nakonec na základě podaného opravného prostředku potvrzeno rozsudky Soudního dvora ve věcech C-649/15 P, C-656/15 P, C-657/15 P a C-660/15 P. Soudní dvůr mimo jiné potvrdil, že společnost TV 2 Reklame A/S a fond TV 2 jsou veřejnými podniky ovládanými dánským státem, že jejich prostředky byly státu k dispozici, a že se tedy jednalo o záležitost zahrnující výhodu financovanou ze státních prostředků. Pro podrobnější popis řízení viz zejména rozsudky Soudního dvora ve věcech C-649/15 P a C-660/15 P.

Ostatní věci státní podpory týkající se společnosti TV 2

- 17 Souběžně s věcí státní podpory týkající se financování společnosti TV 2 v období let 1995 až 2002 probíhaly další tři věci státní podpory týkající se společnosti TV 2, které se týkaly rekapitalizace, podpory na záchranu a restrukturalizace a které budou stručně popsány v tomto oddíle.
- 18 Základem věci týkající se rekapitalizace bylo vrácení podpory společností TV 2 v důsledku rozhodnutí z roku 2004, přičemž předmětem této věci byla rekapitalizace společnosti TV 2 dánským státem. V rozhodnutí o rekapitalizaci z roku 2004 Komise schválila rekapitalizaci společnosti TV 2 dle (tehdejšího) čl. 86 odst. 2 ES. Proti tomuto rozhodnutí byly u Tribunálu podány žaloby, přičemž ve věcech T-12/05 a T-16/05 Tribunál konstatoval, že o dané věci již není třeba rozhodnout, neboť rekapitalizační opatření úzce souvisejí s rozhodnutím z roku 2004, a proto je Komise musí v souvislosti s novým přezkoumáváním systému financování společnosti TV 2 v období let 1995 až 2002 posuzovat jako celek.
- 19 Věc týkající se podpory na záchranu vyvolaly problémy s cash flow, kterým musela společnost TV 2 čelit v roce 2008. Vzhledem k těmto skutečnostem se stát rozhodl přiznat společnosti TV 2 podporu na záchranu ve formě úvěru, který byl Komisí schválen jako podpora na záchranu v jejím rozhodnutí o podpoře na záchranu. Proti tomuto rozhodnutí byla u Tribunálu podána žaloba (věc T-114/09), ale řízení bylo následně zastaveno.
- 20 Předmětem věci týkající se restrukturalizace byl plán restrukturalizace, který dánské orgány oznámily Komisi dne 4. února 2009 coby opatření navazující na rozhodnutí o podpoře na záchranu. Rozhodnutím o restrukturalizaci Komise schválila plán restrukturalizace za určitých podmínek, včetně možnosti zavést poplatky hrazené konečnými uživateli, které mohla společnost TV 2 využít (dále

jen „rozhodnutí o restrukturalizaci“). Proti tomuto rozhodnutí byla u Tribunálu podána žaloba (věc T-210/[1]2), ale řízení bylo následně zastaveno.

Vnitrostátní řízení týkající se systému financování společnosti TV 2 v průběhu let 1995 až 2004

- 21 Řízení v projednávané věci zahájila společnost Viasat dne 28. února 2006, nicméně toto řízení bylo přerušeno do té doby, než budou známy výsledky různých řízení vedených u unijních soudů týkajících se systému financování společnosti TV 2.
- 22 Rozsudky Soudního dvora ve věcech C-649/15 P, C-656/15 P, C-657/15 P a C-660/15 P bylo konečně postaveno najisto, že opatření poskytnutá ve prospěch společnosti TV 2 v letech 1995 až 2002 představovala státní podporu podléhající oznamovací povinnosti, která je slučitelná s vnitřním trhem podle čl. 106 odst. 2 SFEU. Tato opatření, včetně prostředků převedených regionálním stanicím (viz věc T-674/11), byla přiznána v rozporu s povinností vyčkat (*stand-still*), která je zakotvena v čl. 108 odst. 3 SFEU. Rovněž bylo zjištěno, že celé programové schéma společnosti TV 2 (celostátního podniku) by mohlo být považováno za veřejnoprávní televizní službu, a že veškeré náklady s tím spojené by tak mohly být považovány za náklady veřejné služby (viz věc T-309/04).

Hlavní argumentace účastníků řízení v původním řízení

První otázka

Vyjádření společnosti TV 2 a Ministerstva kultury

- 23 Podle společnosti TV 2 a Ministerstva kultury je třeba činit zásadní rozdíl mezi vyrovnávací platbou za závazek veřejné služby poskytnutou v rámci čl. 106 odst. 2 SFEU a státní podporou přiznanou podle čl. 107 odst. 3 SFEU. Společnost TV 2 nečerpala žádnou neoprávněnou výhodu na úrocích ve smyslu rozsudku ve věci CELF, neboť náklady na externí financování v průběhu daného období trvání protiprávního stavu by vedly pouze k odpovídajícímu zvýšení nákladů na veřejnou službu společnosti TV 2 a ve světle předpokladů, z nichž vycházelo rozhodnutí z roku 2011, by bylo bývalo nezbytné odpovídajícím způsobem zvýšit vyrovnávací platbu za závazek veřejné služby společnosti TV 2 tak, aby bylo pokryto z toho vzniklé nedostatečné krytí a zajištěn vlastní kapitál společnosti TV 2 a její způsobilost plnit poslání veřejné služby.
- 24 Vyrovnávací platba za závazek veřejné služby se vyznačuje tím, že podnik, jemuž je tato platba poskytována, má uloženu povinnost poskytovat služby ve veřejném zájmu způsobem, který narušuje konkurenceschopnost tohoto podniku, přičemž tento podnik je povinen poskytovat i služby, které by dobrovolně neposkytoval, pokud by fungoval za tržních podmínek. Podpora na poskytování veřejné služby

rovněž zahrnuje aspekt spočívající v tom, že výše obdržené vyrovnávací platby nesmí překročit rámec toho, co je nezbytné k pokrytí čistých nákladů spojených s plněním závazků veřejné služby, a případně přiměřeného zisku.

- 25 V důsledku těchto charakteristických aspektů nezískávají příjemci vyrovnávací platby za závazek veřejné služby podle čl. 106 odst. 2 SFEU z této podpory neoprávněnou konkurenční výhodu. Pokud podpora sama o sobě nemá za následek poskytnutí konkurenční výhody, nebude ani předčasná platba sama o sobě představovat neoprávněnou konkurenční výhodu. Na druhou stranu, vymáhání nároku na úroky za dobu trvání protiprávního stavu proti společnosti TV 2 povede k tomu, že činnosti veřejné služby společnosti TV 2 nebudou dostatečně kompenzovány, což povede k narušení hospodářské soutěže ve prospěch konkurentů společnosti TV 2, včetně společnosti Viasat, a ohrozí plnění poslání veřejné služby společnosti TV 2. Z toho vyplývá – přestože povinnost vyčkat se použije i na podporu dle čl. 106 odst. 2 SFEU – že neexistuje povinnost požadovat zaplacení úroků za dobu trvání protiprávního stavu za účelem odstranění neoprávněné výhody.
- 26 To musí každopádně platit v takové situaci, jako je situace vzniklá v projednávané věci, kdy Komise prohlásila ve svém rozhodnutí z roku 2011 – a následně i v rozhodnutí o rekapitalizaci a v rozhodnutí o restrukturalizaci – předmětnou podporu za slučitelnou s vnitřním trhem na základě posouzení celkové finanční situace celého podniku pověřeného veřejnou službou, včetně jeho kapitalizace. Pokud by bylo umožněno, aby byl nárok na úroky za dobu trvání protiprávního stavu za takovéto situace úspěšný, vedlo by to podle těchto účastníků řízení k obsahovému vyprázdnění rozhodnutí Komise a oslabení pravomoci Komise podle čl. 106 odst. 2 SFEU.

Vyjádření společnosti Viasat

- 27 Společnost Viasat tvrdí, že podpora na poskytování veřejné služby schválená podle čl. 106 odst. 2 SFEU se neliší od podpory schválené podle čl. 107 odst. 3 SFEU. Podle ní tak úroky za dobu trvání protiprávního stavu musí být zaplacený v obou případech.
- 28 Společnost Viasat zmínila rozsudek ve věci C-657/15 P, v němž Soudní dvůr judikoval, že odměna za poskytování veřejné služby zaplacená společnosti TV 2 představovala pro společnost TV 2 finanční výhodu, neboť byla poskytnuta v rozporu s podmínkami stanovenými v rozsudku ve věci Altmark. Podle čl. 106 odst. 2 SFEU je navíc možné dosáhnout v souvislosti s plněním poslání veřejné služby přiměřeného zisku. V souladu se shora uvedeným a jak je uvedeno v rozhodnutí z roku 2011 byla společnost TV 2 schopna vygenerovat celkový zisk ve výši 628,2 milionu DKK.
- 29 V odvětví televizního vysílání je uznávána velmi široká definice veřejné služby, dle které jsou všechny náklady společnosti TV 2 považovány za náklady veřejné služby. Ve svém vyjádření společnost Viasat uvádí, že z tohoto důvodu je často

výhodnější získat podporu podle čl. 106 odst. 2 SFEU než podle čl. 107 odst. 3 SFEU. Existuje mnoho příkladů smluvních závazků veřejné služby, kdy podnik dobrovolně uzavírá dohody se státem, aby mohl veřejnou službu poskytovat.

- 30 Podpora kultury, která byla předmětem sporu ve věci CELF, spočívala v náhradě nákladů na výrobu a vývoz francouzsky psaných knih. Je proto obecně srovnatelná s podporou na poskytování veřejné služby v projednávané věci. Rozlišování mezi podporou poskytnutou ve věci CELF a podporou poskytnutou společnosti TV 2 by bylo čistě účelové.
- 31 Dle vyjádření společnosti Viasat by argumentace předestřená Ministerstvem kultury a společností TV 2 narušila samotné účinky oznamovací povinnosti členských států a jejich povinnosti vyčkat, kterou mají v oblasti podpor poskytnutých podle čl. 106 odst. 2 SFEU, neboť by vedla k tomu, že by neoznámení nemělo žádné následky. Navíc, pokud by konkurenti neměli možnost požadovat zaplacení úroků za dobu trvání protiprávního stavu v takové situaci, jaká nastala v projednávané věci, kdy tato podpora byla poskytnuta v rozporu s čl. 108 odst. 3 SFEU, přičemž nebyly dodrženy podmínky stanovené v rozsudku ve věci Altmark týkající se transparentnosti, zadávání veřejných zakázek a účinného fungování, neměli by žádné právní prostředky nápravy a došlo by k obsahovému vyprázdnění rozsudku ve věci Altmark.

Posouzení předkládajícím soudem

- 32 Předkládající soud uvedl, že podle ustálené judikatury Soudního dvora je hlavním cílem požadavku na vrácení neoprávněně poskytnutých státních podpor odstranění narušení hospodářské soutěže, které bylo způsobeno soutěžní výhodou plynoucí z protiprávní podpory. Neoprávněná výhoda pro příjemce podpory – a to i v případech, kdy je podpora následně prohlášena za slučitelnou – spočívá mimo jiné v neplacení úroků, které by tento příjemce byl zaplatil z částky slučitelné podpory, pokud by byl býval nucen si tuto částku půjčit na trhu v průběhu doby trvání protiprávního stavu – viz rozsudek ve věci CELF; Eesti Pagar, C-349/17, bod 130 [a násled.], a Residex Capital IV CV, C-275/10, body 33 a 34.
- 33 Předkládající soud v této souvislosti konstatuje, že z charakteru závazku veřejné služby podle čl. 106 odst. 2 SFEU podle všeho nelze dovozovat, že obecnou právní zásadu státní podpory týkající se úroků za dobu trvání protiprávního stavu v případech porušení povinnosti vyčkat podle čl. 108 odst. 3 SFEU nelze použít v případech týkajících se podpory ve formě vyrovnávací platby za závazek veřejné služby.
- 34 Podpora poskytnutá podniku pověřenému veřejnou službou se poskytuje za účelem plnění poslání veřejné služby, nikoli za účelem poskytnutí náhrady za zátěž spojenou s placením úroků za dobu trvání protiprávního stavu. Placení úroků za dobu trvání protiprávního stavu lze jen stěží samo o sobě považovat za plnění závazku veřejné služby.

- 35 S ohledem na shora uvedené skutečnosti lze pochybovat o tom, zda lze tvrdit, čistě z právního hlediska, že zaplacení úroků za dobu trvání protiprávního stavu zvyšuje náklady příjemce podpory spojené s poskytováním činností veřejné služby. Z téhož důvodu se argument předestřený společností TV 2 a Ministerstvem kultury v tom smyslu, že uložení povinnosti zaplatit úroky za dobu trvání protiprávního stavu by vedlo k „nedostatečné kompenzaci“ za plnění poslání podniku pověřeného veřejnou službou, nejví *prima facie* jako správný.
- 36 Uložení povinnosti zaplatit úroky za dobu trvání protiprávního stavu nebude vždy znamenat, že podnik, který poskytuje veřejnou službu, nebude mít dostatečné prostředky k plnění svého závazku veřejné služby, neboť rozsudek ve věci Altmark je koneckonců založen na předpokladu, že v závislosti na okolnostech může být v rámci opatření podpory, které je slučitelné s čl. 106 odst. 2 SFEU, uznán určitý zisk. Naopak nelze ani vyloučit možnost, že podnik, který obdržel jinou podporu než podporu na poskytování veřejné služby, utrpí čistou ztrátu z podporované činnosti, jejíž výkon bude postižen nárokem na úroky za dobu trvání protiprávního stavu. V této souvislosti si lze představit, že dotčený podnik bude v důsledku nároku na zaplacení úroků za dobu trvání protiprávního stavu případně nucen tuto podporovanou činnost ukončit, a že tudíž tato státní podpora nedosáhne zamýšleného účinku stejným způsobem, jaký by přicházel v úvahu ve vztahu k podniku pověřenému veřejnou službou.
- 37 Předkládající soud si je vědom skutečnosti, že zaplacení úroků za dobu trvání protiprávního stavu bude v závislosti na okolnostech znamenat, že příjemce podpory na poskytování veřejné služby bude schopen nadále fungovat pouze tehdy, pokud získá kapitálový vklad, a že tudíž bude možná určitý kapitálový vklad nezbytný, aby stát dosáhl cíle, k jehož dosažení má podpora přispět. To se však může stát i v případě jiných příjemců podpory. Navíc lze jasně předpokládat, že slučitelnost takové nové podpory je v daném případě nutno posuzovat na základě potřeb podpory, které bude tento podnik v dané době případně mít – stejným způsobem, jakým bude nutno posuzovat nepředvídané ztráty, které každý příjemce podpory nutně utrpěl.

Druhá otázka

Vyjádření společnosti TV 2 a Ministerstva kultury

- 38 Společnost TV 2 a Ministerstvo kultury jsou toho názoru, že od základní částky, která má být použita při výpočtu možného nároku na zaplacení úroků za dobu trvání protiprávního stavu, musí být v projednávané věci odečteny prostředky převedené na regionální stanice (přibližně 2 miliardy DKK) (dále jen „regionální prostředky“).
- 39 V této souvislosti společnost TV 2 a Ministerstvo kultury uvádějí, že společnost Viasat se mýlí, když tvrdí, s odvolávkou na rozsudek Tribunálu ve věci T-674/11, že regionální prostředky představovaly platbu odměny společnosti TV 2

regionálním stanicím za vysílání regionálních programů v regionálních oknech a že tyto prostředky snižovaly zátěž, kterou by jinak společnost TV 2 nesla.

- 40 Dánský stát se rozhodl vytvořit takovou organizaci plnění poslání veřejné služby uloženého podniku společnosti TV 2 jako celku, kdy toto poslání bylo rozděleno na regionální a celostátní závazek uložený každému nezávislému podniku v rámci společnosti TV 2 jako celku. Povinnost vysílat regionální programy byla – a stále je – uložena regionálním stanicím, zatímco plnění celostátního závazku měl zajišťovat celostátní podnik. Jedinou povinností společnosti TV 2 tak bylo vyplnit celostátní programové schéma programy a dát regionálním stanicím k dispozici vysílací čas tím, že jim umožní přístup k oknům v celostátním programovém schématu, kde mohly vysílat regionální obsah. Regionální stanice zase měly povinnost vytvářet a vysílat v těchto oknech regionální programy.
- 41 Regionální prostředky byly náhradou poskytovanou dánským státem regionálním stanicím za plnění povinnosti regionálních stanic vysílat regionální televizní programy. Tyto prostředky nesnižovaly žádnou „zátěž“ celostátního podniku ve formě „regionálního závazku“. Celostátní podnik žádnou takovou povinnost podle dánského práva neměl.
- 42 V období let 1997 až 2002 proto společnost TV 2 jednala výhradně jako zprostředkovatel, který předával regionální prostředky a nečerpal z nich žádnou výhodu. Společnost TV 2 nezískala plněním tohoto úkolu v postavení zprostředkovatele v období let 1997 až 2002 o nic více, ale ani o nic méně než v období před rokem 1997, kdy fond TV 2, bez působení společnosti TV 2 jako zprostředkovatele, převáděl náhradu poskytovanou státem na regionální stanice, nebo po roce 2002, kdy regionální stanice dostávaly svůj podíl na prostředcích z koncesionářských poplatků přímo od DR.
- 43 Proto skutečnost, že systém, na základě kterého společnost TV 2 jako zprostředkovatel převáděla regionální prostředky, byl realizován bez předchozího schválení ze strany Komise podle čl. 108 odst. 3 SFEU, neposkytl společnosti TV 2 žádnou výhodu na úrocích, ani žádné neoprávněné zlepšení jejího postavení na trhu. Pokud jde tedy o regionální prostředky, platí zejména to, že neměly ony protiprávní účinky zmiňované Soudním dvorem v rozsudku ve věci CELF.
- 44 Společnost TV 2 a Ministerstvo kultury zmínily bod 194 odůvodnění rozhodnutí z roku 2011, v němž se uvádí, že tyto částky byly převedeny na regionální stanice TV2 přes společnost TV2, a Komise proto tyto částky zahrнула do výpočtů jako příjmy i jako výdaje, což ve skutečnosti znamená, že tyto částky neměly na posouzení přiměřenosti prováděné Komisí žádný vliv. Podobně i v průběhu řízení ve věci T-6[74]/11 Komise uvedla, že společnost TV 2 nebyla příjemcem podpory převedené na regionální stanice, a tudíž nezískala ze své úlohy prostředníka žádný prospěch. Podle Komise proto společnost TV 2 nemohla mít v souvislosti s částkami této podpory žádnou povinnost platit úroky za dobu trvání protiprávního stavu. Podle Komise tato skutečnost prokazovala, že společnost TV

2 neměla, pokud jde o tuto otázku, ve vztahu k napadenému rozhodnutí věcnou legitimací.

- 45 Společnost TV 2 a Ministerstvo kultury poukázaly na bod 41 písm. a) (poznámka 65) oznámení o spolupráci, v němž se uvádí, že daně splatné z nominální částky podpory mohou být pro účely vymáhání úroků za dobu trvání protiprávního stavu odečteny, a dále na oznámení o navrácení, v němž se uvádí, že při výpočtu částky, která má být vrácena, mohou vnitrostátní orgány vzít v úvahu dopad daňových předpisů, tak aby byla od příjemce zpětně vymožena pouze čistá částka.
- 46 A konečně společnost TV 2 a Ministerstvo kultury zmiňují rozsudek Tribunálu ve věci T-459/93, ve kterém se uvádí, že při vymáhání protiprávní a neslučitelné státní podpory na základě rozhodnutí Komise mohou vnitrostátní orgány zpravidla odečíst určité částky podle vnitrostátních předpisů. Společnost TV 2 a Ministerstvo kultury tvrdí, že situace v projednávané věci, kdy společnost TV 2 převáděla prostředky z koncesionářských poplatků regionálním stanicím (jako minimální ekvivalent úrovně roku 1996) v souladu s povinností zakotvenou v zákoně o rozhlasovém a televizním vysílání, se podobá situaci, kdy je podíl na částce podpory odveden daňovým orgánům v důsledku plnění zákonné daňové povinnosti.

Vyjádření společnosti Viasat

- 47 Společnost Viasat rozporovala vyjádření předložená společností TV 2 a Ministerstvem kultury. Tvrdí, že z bodu 51 rozsudku ve věci CELF vyplývá, že přiznání protiprávní státní podpory dává příjemci výhodu odpovídající potenciální výši nákladů na úroky vzniklých v případě, že by byla částka odpovídající celé částce slučitelné podpory předmětem půjčky či úvěru poskytnutých za tržních podmínek. Právě tuto výhodu má neutralizovat zaplacení úroků za dobu trvání protiprávního stavu. Jelikož celá částka podpory poskytnutá společnosti TV 2 byla slučitelnou státní podporou dle článku 107 SFEU, musí být rovněž z celé této částky zaplacený úrok za dobu trvání protiprávního stavu.
- 48 Společnost Viasat dále zdůraznila, že Tribunál ve věci T-674/11 (body 152 až 173) a Soudní dvůr ve věci C-649/15 P (body 48 až 58) odmítly argument, že by od částky podpory měly být odečteny regionální prostředky, stejně jako unijní soudy odmítly argumentaci předloženou Komisí v dané věci, jelikož napadené rozhodnutí neskýtá takovému postoji žádnou oporu.
- 49 Ve svém vyjádření společnost Viasat tvrdí, že regionální prostředky snížily zátěž, kterou by jinak nesla společnost TV 2, tj. povinnost vytvářet a vysílat regionální programy. Podle společnosti Viasat byly regionální prostředky ve skutečnosti odměnou placenou společností TV 2 regionálním stanicím za službu, kterou by jinak společnost TV 2 byla nucena nakupovat od jiného dodavatele.
- 50 Společnost Viasat rovněž uvádí, že ačkoli byla společnost TV 2 vázána veřejnoprávní povinností převádět roční minimální částku regionálním stanicím,

nebylo konkretizováno, jak má být tato částka financována, ani zda má pocházet z příjmů společnosti TV 2 plynoucích z koncesionářských poplatků nebo z jejích příjmů z reklamy. Společnost TV 2 proto sama rozhodovala o tom, které zdroje příjmů budou na odměny regionálních stanic použity. Povinnost společnosti TV 2 financovat činnosti regionálních stanic by byla stejná i v případě, že by společnost TV 2 žádné prostředky z koncesionářských poplatků nedostávala – viz rozsudek Tribunálu ve věci T-674/11, bod 173.

- 51 Společnost Viasat tvrdí, že z oznámení o navrácení ani z oznámení o spolupráci nevyplývá, že by v nároku na navrácení nebylo možné odečítat jiné částky než daně. Totéž platí pro výše uvedenou věc T-459/93. Tyto tři prameny se týkají pouze plateb daní a nestanoví obecnou zásadu, že by prostředky podpory neměly být spláceny. Dle vyjádření společnosti Viasat nelze převod prostředků společností TV 2 regionálním stanicím srovnávat s placením daní. V případě placení daní jsou tyto prostředky již dluhem vůči státu, a navrácení bude proto skutečně znamenat dvojitou platbu, což v tomto případě nenastává.

Posouzení předkládajícím soudem

- 52 Předkládající soud podotýká, že rozhodnutí Komise se týkají výhradně celostátní společnosti TV 2. Naopak regionální stanice nebyly předmětem jejího rozhodování, a nejsou proto z povahy věci pro účely těchto rozhodnutí příjemci podpory. Tato otázka rovněž vychází ze skutečnosti, že převody ze strany společnosti TV 2 ve prospěch regionálních stanic nebyly odečteny ve výši, kterou unijní orgány považovaly za státní podporu poskytnutou společností TV 2. Lze tedy tvrdit, že částky, které byly převedeny regionálním stanicím – bez ohledu na skutečnost, že byly kvalifikovány jako podpora – jsou ve skutečnosti odečteny od čisté výhody poskytnuté prostřednictvím této podpory společností TV 2.
- 53 Předkládající soud nepovažuje za případné charakterizovat přidělení prostředků společností TV 2 regionálním stanicím v období let 1997 až 2002 jako odměnu placenou regionálním stanicím za vysílání programů v regionálních oknech. Skutečnost byla taková, že v průběhu těchto let byl společnosti TV 2 přidělen podíl na prostředcích z koncesionářských poplatků, který regionální stanice do té doby dostávaly z fondu TV 2, a povinností přidělovat prostředky regionálním stanicím byla pro dobu následující pověřena společnost TV 2, jelikož společnost TV 2 měla přidělovat částku, která měla přinejmenším odpovídat částce, jež regionální stanice do té doby dostávaly z fondu TV 2.
- 54 Výklad dánského práva v období let 1997 až 2002, z něhož Tribunál vycházel při kvalifikaci regionálních prostředků jako státní podpory ve věci T-674/11, není pro účely řízení v projednávané věci závazný, neboť určení správného výkladu dánského práva ve sporu před dánským soudem přísluší tomuto dánskému soudu. To musí platit také v souvislosti s odpovědí Soudního dvora na otázky předložené v projednávané věci. Předkládající soud vysvětlil, že spor v projednávané věci se netýká kvalifikace regionálních prostředků jako státní podpory podle čl. 107 odst. 1 SFEU. Tato kvalifikace není v projednávané věci předmětem sporu.

Projednávaná věc se týká pouze otázky, jaké důsledky plynou z nedodržení čl. 108 odst. 3 SFEU, včetně otázky, z jakého výkladu dánského práva by mělo vycházet posuzování vznesených otázek unijního práva Soudním dvorem.

- 55 Předkládající soud souhlasí s Ministerstvem kultury a společností TV 2, že rozsudek ve věci CELF se nezabývá otázkou, zda lze případnou povinnost zaplatit úroky za dobu trvání protiprávního stavu rozšířit i na podporu, která je ve skutečnosti převedena na jiné podniky.

Třetí otázka

Vyjádření společnosti TV 2 a Ministerstva kultury

- 56 Společnost TV 2 a Ministerstvo kultury uvedly, že příjmy z reklamy z let 1995 a 1996, které byly převedeny ze společnosti TV 2 Reklame A/S prostřednictvím fondu TV 2 (přibližně 1,5 miliardy DKK) (dále jen „příjmy z reklamy“), musí být odečteny od částky, která má být použita při výpočtu případného nároku na zaplacení úroků za dobu trvání protiprávního stavu. Podle jejich názoru představovaly příjmy z reklamy platbu za poskytování reklamního času soukromým inzerentům společností TV 2. Kvalifikace těchto prostředků jako státní podpory vycházela výlučně ze skutečnosti, že do roku 1997 tyto příjmy plynuly směrem od inzerentů přes dva státem vlastněné subjekty, společnost TV 2 Reklame A/S a fond TV 2. Podle společnosti TV 2 a Ministerstva kultury však společnost TV 2 nezískala prostřednictvím tohoto systému o nic více, ani o nic méně než její konkurence na trhu televizní reklamy a nezískala více ani méně ani v období po roce 1997, kdy se společnost TV 2 stala sama odpovědnou za svůj reklamní čas a kdy tyto příjmy z reklamy nebyly kvalifikovány jako státní podpora. Podle společnosti TV 2 a Ministerstva kultury to znamená, že příjmy z reklamy nevedly k neoprávněnému zlepšení konkurenčního postavení společnosti TV 2, jak bylo předmětem posuzování v rozsudku ve věci CELF, a že by proto tyto částky neměly být zahrnuty do výpočtu případného nároku na zaplacení úroků za dobu trvání protiprávního stavu.

Vyjádření společnosti Viasat

- 57 Společnost Viasat uvádí, že argumentace předložená společností TV 2 a Ministerstvem kultury je v rozporu s rozsudkem Soudního dvora ve věci C-657/15 P, v němž Soudní dvůr konstatoval, že státní podporu představuje celá částka podpory poskytnutá společnosti TV 2, včetně příjmů z reklamy. Bezprostředním následkem této skutečnosti je, že tyto příjmy by neměly být kvalifikovány pouze jako platba společnosti TV 2 za jí poskytované služby, neboť takový náhled by vedl k tomu, že by se o státní podporu nejednalo. Soudní dvůr vycházel při formulování tohoto postoje mimo jiné ze skutečnosti, že společnost TV 2 by tyto prostředky nebyla obdržela za žádných okolností.

- 58 Příjmy z reklamy plynuly do fondu TV 2, z něž mohly být využívány i pro jiné účely než financování společnosti TV 2. Jednalo se tedy o poskytnutí státních prostředků společnosti TV 2, která je následně mohla využít při své činnosti. Podle společnosti Viasat tak společnost TV 2 rovněž získala výhodu na úrocích, když jí tyto prostředky byly poskytnuty dříve, než Komise vydala svůj souhlas.

Posouzení předkládajícím soudem

- 59 Jak je uvedeno výše, účastníci původního řízení se neshodnou na tom, zda mohly být zisky společnosti TV 2 Reklame A/S používány výhradně ke krytí finančních potřeb společnosti TV 2 a zda měla společnost TV 2 na tyto příjmy oprávněný nárok. Předkládající soud žádá Soudní dvůr, aby při formulování své odpovědi na třetí otázku vycházel z výkladu dánského práva uvedeného výše předkládajícím soudem. Soudní dvůr je proto žádán, aby na dotčenou otázku odpověděl na základě předpokladu, že v letech 1995 a 1996 neměla společnost TV 2 oprávněný nárok na příjmy z reklamy (či některé z nich) plynoucí z poskytování reklamního prostoru v programovém schématu společnosti TV 2. V tomto bodě může proto Soudní dvůr vycházet z výkladu dánského práva, jak je vyjádřen v bodě 81 a násl. odůvodnění rozhodnutí z roku 2011.
- 60 Předkládající soud je dále toho názoru, že je vhodné zvážit, zda porušení povinnosti vyčkat v tomto ohledu ve skutečnosti poskytlo či neposkytlo společnosti TV 2 ve vztahu k příjmům z reklamy výhodu cash flow. Lze tedy tvrdit, že rozhodnutí přijatá ministrem kultury o převodu prostředků ze společnosti TV 2 Reklame do fondu TV 2 a z tohoto fondu na společnost TV 2 představovala preferenční zacházení se společností TV 2, které – kdyby byla dodržena pravidla oznamování – by nemohlo být realizováno, dokud Komise tyto převody obecně nebo pro každý jednotlivý rok neschválila.

Stručný popis důvodů podání žádosti

- 61 Aby mohl předkládající soud rozhodnout o nárocích uplatněných žalobkyní a týkajících se placení úroků za dobu trvání protiprávního stavu, musí nejprve obdržet rozhodnutí ve vztahu k řadě otázek týkajících se unijního práva, které podle všeho nebyly dosud v judikatuře Soudního dvora EU objasněny.